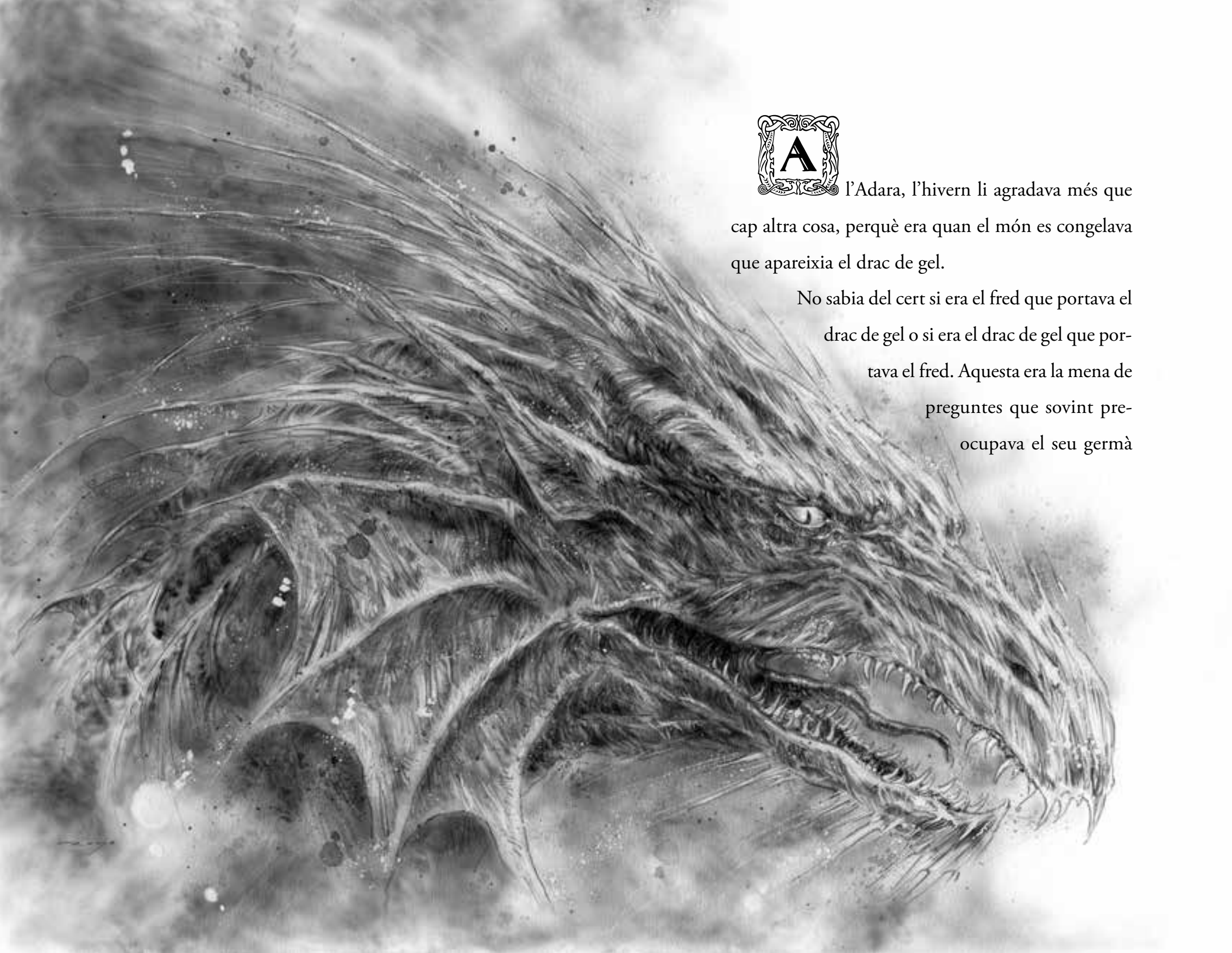

Capítol u

*****

CRIATURA D'HIVERN

l'Adara, l'hivern li agradava més que cap altra cosa, perquè era quan el món es congelava que apareixia el drac de gel.

No sabia del cert si era el fred que portava el drac de gel o si era el drac de gel que portava el fred. Aquesta era la mena de preguntes que sovint preocupava el seu germà

Geoff, que era dos anys més gran que ella i tenia una curiositat insaciable, però l'Adara no s'amoïnava per aquestes coses. Mentre el fred i la neu i el drac de gel arribessin a temps, ella era feliç.

I sempre sabia quin era el moment gràcies al seu aniversari. L'Adara era una criatura d'hivern, va néixer

durant la pitjor gelada que ningú podia recordar, ni la Vella Laura, que vivia a la granja veïna i recordava fets que havien passat abans que ningú hagués nascut. La gent encara mencionava aquella gelada. L'Adara sovint en sentia a parlar.

I explicaven altres coses, també. Deien que va ser el fred d'aquella gelada tan terrible que va matar la seva mare, el fred que va entrar cautelosament durant la llarga nit de treball de part, superant el foc enorme que el pare de l'Adara havia encès, i que va escolar-se sota les mantes que cobrien el llit on la mare paria. I expliquen que el fred va entrar dins la panxa i dins l'Adara, i que per això la nena havia nascut amb la pell d'un blau pà·lid, gelada

al tacte, i que des d'aleshores no havia pogut entrar mai en calor. L'hivern la va tocar, li va deixar la seva marca, i la va fer seva.

Era cert que l'Adara sempre havia estat una criatura diferent. Era una nena molt seriosa que amb prou feines jugava amb els altres. Era bonica, deia la gent, però d'una bellesa estranya, distant, amb la seva pell pà·lida, els cabells rossos i uns enormes ulls blau cel.

Somreia, però no gaire sovint. Ningú l'havia vist plorar mai. Una vegada, quan tenia cinc anys, va trepitjar un clau encastat en un tauló que havia quedat amagat sota la neu, va arribar a clavar-se-li al peu, però fins i tot aleshores l'Adara no va cridar ni plorar. Va alçar-se i va anar a peu coix fins a casa, deixant un rastre de sang a la neu. Quan va arribar, només va dir: «Pare, m'he fet mal». Els plors, el mal humor o els morros que feien la canalla no eren propis d'ella.

Fins i tot la seva família sabia que l'Adara era diferent. El seu pare era un tros d'home, robust i brusc com un ós, que en general no acostumava a tractar amb gent, però de seguida se li dibuixava un somriure al rostre quan en Geoff l'assetjava amb preguntes, i sempre tenia abraçades i riallades per a la Teri, la germana gran de l'Adara, rossa i pigada, que coquetejava descaradament amb tots els nois de la zona. De tant en tant abraçava l'Adara, també, però només durant els llargs hiverns. De totes maneres, en aquests mo-

ments tampoc no hi havia cap somriure. Es limitava a abrigar-la amb els seus braços i prémer el seu petit cos contra ell amb tota la força i contundència, i sentia el propi plor al fons del seu pit i deixava que unes llàgrimes enormes li llisquessin amarant-li les galtes vermelles. Mai no l'havia abraçat a l'estiu, de cap de les maneres. Durant els estius estava molt ocupat.

Tothom estava ocupat, als estius, excepte l'Adara. En Geoff treballava amb el seu pare en el camp i li feia interminables preguntes sobre això i allò altre, aprenent tot el que un pagès havia de saber. Quan no treballava corria amb els seus amics al riu i passaven aventures. La Teri portava la casa, cuinava i, durant la temporada d'estiu, feia feines puntuals a l'hostal que hi havia a la cruïlla de camins. La filla de l'hostaler era amiga seva, i el fill petit era molt més que un amic per a ella, així que sempre tornava a casa enriolada i plena de les xafarderies i les notícies que duïen els viatgers, els soldats i els missatgers del rei. Per a la Teri

i en Geoff l'estiu era la millor època, i els dos estaven massa ocupats per estar-se amb l'Adara.

El pare era el que estava més ocupat de tots. Cada dia hi havia mil coses a fer, i ell les feia totes, i encara en trobava mil més. Treballava de sol a sol. A l'estiu els músculs se li tornaven forts i esvelts, i quan al vespre tornava dels conreus feia pudor de suat, però sempre venia amb un somriure a la cara. Després de sopar s'asseia amb en Geoff i li explicava històries i li responia les seves preguntes, o ensenyava coses a la Teri que encara no sabia sobre la cuina, o sortia a passejar fins a l'hostal. Era un home d'estiu, realment.

A l'estiu no bevia mai, tret d'una copa de vi de tant en tant per celebrar les visites del seu germà.

Aquesta era una altra de les raons per les quals a la Teri i en Geoff els agradava l'estiu, quan el món era verd, càlid i pletòric de vida. L'oncle Hal, el germà petit del pare, només venia de visita a l'estiu. En Hal era un genet de dracs al servei del rei, un home alt i

esvelt amb el rostre com el d'un noble. Els dracs no podien suportar el fred, de manera que quan arribava l'hivern en Hal i el seu esquadró volaven cap al sud. Però cada estiu tornava, radiant amb el seu uniforme reial de color daurat i verd, de camí al camp de batalla cap al nord i l'oest. La guerra s'havia esdevingut durant tota la vida de l'Adara.

Sempre que en Hal anava al nord, portava regals: joguines de la ciutat del rei, joies de cristall i or, caramels, i també una ampolla d'algun vi car que compartia amb el seu germà. Somreia a la Teri i la feia ruboritzar amb els seus afalacs, i entretenia en Geoff amb contes de guerra, castells i dracs. Pel que fa a l'Adara, sovint intentava arrencar-li un somriure amb regals, acudits i abraçades. No ho aconseguia quasi mai.

Malgrat aquest bon caràcter, a l'Adara no li agradava en Hal; que en Hal fos allà significava que l'hivern quedava massa lluny.

A més, quan només tenia quatre anys, hi va haver una nit en què tothom es pensava que dormia de feia estona i va sentir en Hal i el seu pare discutir, una mica beguts.

–És una criatura molt seriosa –va dir en Hal–. Hauries de ser més afectuós amb ella, John. No la pots culpar del que va passar.

–No puc? –va contestar el seu pare, amb la veu espessa a causa del vi–. No, suposo que no. Però em costa molt. S'assembla a la Beth, però no té la calidesa de la seva mare. Porta l'hivern a dins, saps? Cada vegada que la toco sento el fred, i recordo que va ser per ella que la Beth va morir.

–Ets distant amb ella. No te l'estimes tant com als altres.

L'Adara recordava la manera com el seu pare va riure.

–Que no l'estimo? Ostres, Hal. Me l'estimo més que res en el món, la meva petita criatura d'hivern.

Però ella no em correspon mai l'amor. No me'n dóna gens, ni a mi ni a tu, a cap de nosaltres. És una nena tan freda!

I aleshores es va posar a plorar, encara que fos l'estiu i en Hal estigués amb ell. Al llit, l'Adara escoltava i desitjava que en Hal se'n anés. En aquells moments no havia entès exactament tot el que havia sentit, però se'n recordava, i més endavant ho comprendria.

No va plorar, ni amb quatre anys, quan va sentir la conversa, ni amb sis, quan finalment la va comprendre. En Hal va marxar uns dies després, en Geoff i la Teri el saludaven excitats amb les mans quan el seu esquadró va passar damunt d'ells, trenta enormes dracs en formació solemne contra el cel de l'estiu. L'Adara ho observava amb els braços enganxats al cos.